

közösség tagjainak; amíg a liberális világszemlélet „berrabszolgasága” fennáll: mindig hiba lesz a munkamorálban. Hogy a termelésben milyen szerepet tölt be a tőke és milyent a munka, hogy tőkeképződés nélkül nincs egyéni kezdeményezés, enélkül pedig jobb és tbb termelési lehetőség, de viszont „méltó a munkás az ő bérére”, mindez elméleti eszmecsere túl gyakorlatilag befejezett tény, az állam által megvalósított rend s világnézetileg megalapozott közfelfogás kell, hogy legyen. Egy a maga korában bölcséletileg megindokolt és a megelőző, korhoz képest nagy haladást jelentő, azonban feladatát betöltött s leszerelt korszak irányító erői nem életfeszítők többé. Helyükbe a sorsközösség gondolata lépett és a sorsközösség területi- vagy népi határain belül csak összekötő és nem széthúzó erők a jövő iránya. Minden más érdeknek ebben az irányban kell kiegyenlítődnie és feloldódnia.

DR. JANZSÓ FERENC.

Háboru van.

Háború van, hálk a dallam,
a szellemben nagy a kár,
parancs szól félős szavamban,
s a szívemből unokám,
ki majd költő lesz a béke
százvirágos ünnepén,
amidőn már hősakkal
égi lovon ülök én.

Mély a Dnyeszter zöld folyója,
fáj a lelkemben a tél,
testemet a jó föld óvja
s bennem mindent elvetél,
mely a szép szellem szolgálja
volt a Tápó alatt.
Most meghal minden szép bennem,
mi otthonról megmaradt.

Vasmadár sir, a géppuska
mond helyettem éneket,
spártai kemény asszonyok
küldenek legényeket
ölükből messzi tallókra,
hol a szalma aranyabb
s hol a földhöz közelebbi
nap forralja a nyarat.

Jámbor pópák közt bolyongok,
gyilkosokat gyilkolok,
s verset mondok a halálnak
arról, hogy a szív dobog
s hogy odahaza is épp így
öl a vágy és zöld a gyepl...
Csak a fiam lenne hozzám
csöpp szájával közelebb.

MATYÁS FERENC.

OLVASSA AZ

PROTT

RÖ

IRODALMI FOLYÓIRATOT
EGYES SZÁM ÁRA 60 FILLÉR.

HANNÁNAK.

Betegágyból irok, lonc-ágacska, Hanna.
Ne gondold, hogy időm kellelten suhanna:
nyujtózom, heverek, gondom féltettem,
torlódik a magány tengere köröttem.

Jó így, lemerülni éjemben, napomban,
látni a nagytemplom tömbjét ablakomban,
kertyolni a teát, mit te küldtél hozzám,
emlékek gőzében fürdetni az orcám.

Apróság-korunkban — nem is olyan régen —
három nővéreddel futkostál a réten.
Holtig ti repültök kisgyerek-korommal,
mint négy ezüsthangú, tarkaszárnyú angyal.

Ők szolgái lettek földi szeretetnek,
míg téged az évek sziklámra vetettek:
márvány moha-párnán állsz félig-alélva,
mint sziklához láncolt fehér Androméda.

Te is odahagysz-e? szirtemre fagysz-e?
ki korra hugom vagy: kis néném maradsz-e?
mindig csak az léssz-e: panasz-szót se szólva
bárki nyomorultnak édes gondozója?

Látod, így tűnődöm, lonc ágacska, Hanna.
kiesett belőlem a sors őrlő malma:
mintha nem is volnék, csak mendatlan emlék,
szőke hajad körül fátyolként lebegnék.

WEÖRES SÁNDOR.

— » o « —

CIMZETT ISMERETLEN.

A kedves város itt marad,
A városom.
En nem leszek már, nem leszek,
En távozom.

De nem vesz észre senkise,
Oh, senkise,
Hisz nem voltam már senkinek
Itt senkije.

Vetődtem ide-oda csak,
Mint zárt levél.
Nem is lesz senki, aki majd
Rólam beszél.

Mit beszélne, hisz városom
Ugy hagytam ott,
Hogy senki mint a levelét,
Nem olvasott.

A postás mendegélt, de nem
Találta itt,
Akihez Isten címezett,
Hát visszavitt.

Ennyi történt a földgolyón
Csupán velem,
De ez a semmiség nekem
Az életem.

A kedves város itt marad
A városom.
En mint a gazdátlan levél,
Eltávozom.

ŐSZ IVÁN.